

Sygn. akt VI ACa 2053/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Krzysztof Tucharz (spr.)

Sędziowie: SA Agata Wolkenberg

SA Małgorzata Kuracka

Protokolant: protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą we W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt XX GC 488/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) S.A. z siedzibą we W. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 marca 2015 r., skierowanym przeciwko (...) S.A. we W. powódka - (...) sp. o.o. w W. wnosila o zasądzenie, na jej rzecz, od pozwanej kwoty 95.495 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na skutek sprzeciwu wniesionego przez pozwaną spółkę od nakazu zapłaty z dnia 31 marca 2014 r., wydanego w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 września 2015 r. uwzględnił powództwo w całości i obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu stronie przeciwnej kosztów postępowania w wysokości 8.375 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

W dniu 22 maja 2013 r. powodowa spółka zawarła z pozwaną umowę o świadczenie usług pośrednictwa kredytowego, w której zobowiązała się świadczyć na rzecz (...) S.A. we W. usługi polegające na pozyskaniu kredytu bankowego przeznaczonego na sfinansowanie określonego przedsięwzięcia („Projekt”).

Powódka dysponując pełnomocnictwem uzyskanym od pozwanej zobowiązała się występować w jej imieniu do dowolnych banków, z wyjątkiem (...) Bank S.A. oraz (...) S.A., w celu uzyskania najkorzystniejszego kredytu. W zakres przyjętych przez powódkę obowiązków wchodziły następujące czynności: wybór banku, który zapewni finansowanie projektu, pomoc w przygotowaniu wniosku pozwanej oraz w trakcie negocjacji z bankiem, przygotowanie niezbędnej dokumentacji i dołożenie należytej staranności w celu zapewnienia jak najkorzystniejszych warunków kredytu.

W zamian za świadczone usługi powodowej spółce należało się wynagrodzenie w wysokości 1% kwoty przyznanego klientowi kredytu, w przypadku zawarcia z bankiem umowy o udzieleniu kredytu bankowego.

Ponadto ustalono, że w każdym przypadku, gdy umowa kredytowa, o którą będzie występowała powódka w imieniu pozwanej nie zostanie podpisana z przyczyn leżących po stronie pozwanej, pomimo wcześniejszej akceptacji przez klienta oferty banku i wyrażenie przez niego gotowości do złożenia wniosku w danym banku, powódce będzie przysługiwać wynagrodzenie w rozmiarze 50% wskazanego wyżej świadczenia.

Powódka po uzyskaniu informacji o sytuacji finansowej zleceniodawcy i wysokości wymaganego kredytu dokonała analizy rynku kredytowego w celu wyboru banku, który mógł sfinansować inwestycję pozwanej spółki.

W dniu 7 czerwca 2013 r. (...) Bank S.A. przekazał powódce ofertę kredytową, zawierającą wyliczenie przepływów finansowych proponowanych kwot kredytu.

W dniu 14 czerwca 2013 r. strona pozwana udzieliła powódce pełnomocnictwa do złożenia w w/w Banku wniosku o udzielenie kredytu inwestycyjnego do kwoty 20 mln zł z przeznaczeniem go na realizację projektu przewidzianego w umowie stron z 22 maja 2013 r.

Następnie w dniu 17 czerwca 2013 r. pozwana wypełniła i podpisała „Wniosek o kredyt inwestycyjny” na kwotę 19.099.000 zł, a w dniu 4 lipca 2013 r. dokument pn. „Informacje na temat funkcjonowania wnioskodawcy - przedsiębiorcy prowadzącego pełną sprawozdawczość”, co stanowiło wyraz zaakceptowania oferty uzyskanej przez powódkę od (...) Bank S.A.

W dalszej kolejności - te dwa dokumenty zostały złożone w dniu 17 lipca 2013 r. w (...) Bank S.A. przez osobę działającą w imieniu powódki, na podstawie pełnomocnictwa pochodzącego od pozwanej.

W dniu 10 września 2013 r. (...) Bank S.A. przedstawił pozwanej ostateczną decyzję kredytową, ważną do dnia 15 października 2013 r.

Z kolei powódka wystawiła w dniu 1 października pozwanej rachunek na kwotę 95.495 zł za usługi pośrednictwa, tj. 50% całej umocowanej kwoty z terminem płatności do dnia 22 października 2013 r.

Pozwana w piśmie z dnia 11 października 2013 r. nie zaakceptowała w/w decyzji kredytowej i ostatecznie nie zawarła z (...) Bank umowy kredytu.

Odmówiła również powódce zapłaty żądanego przez nią wynagrodzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwala uwzględnić powództwo w całości.

Sąd zakwalifikował łączącą strony umowę, jako świadczenie określonych usług przez profesjonalny podmiot, z należyłą starannością, i wskazał, że do powyższego kontraktu mają zastosowanie przepisy dotyczące umowy zlecenia.

Przeciwko tezie strony pozwanej, iż w rzeczywistości chodziło tu o osiągnięcie z góry określonego konkretnego rezultatu (umowa o dzieło) świadczą zapisy umowy uprawniające powódkę do uzyskania wynagrodzenia za podjęcie starań w celu uzyskania decyzji kredytowej na możliwie jak najkorzystniejszych warunkach.

Opierając się na wykładni literalnej umowy z dnia 22 maja 2013 r. oraz na zeznaniach członków zarządu powodowej spółki A. C. i A. B. Sąd ustalił, że poszukiwanie dla pozwanej najkorzystniejszej oferty kredytowej miało nastąpić z pominięciem 2 banków, tj. (...) S.A. (...) Bank S.A.

Odmienne, w tym względzie, twierdzenia strony pozwanej Sąd ocenił jako pozbawione wiarygodności.

Podobnie Sąd odniósł się do zarzutów pozwanej o rzekomym braku akceptacji z jej strony dla oferty kredytowej uzyskanej, dzięki staraniom powódki, z (...) Bank S.A. oraz braku gotowości do złożenia wniosku o kredyt inwestycyjny.

Zdaniem Sądu, doszło do złożenia przez powódkę, do tego Banku wniosku o kredyt inwestycyjny w oparciu o udzielone jej, przez pozwaną spółkę pełnomocnictwo, w następstwie czego (...) S.A. wystawił promesę udzielenia kredytu, oznajmiając w ten sposób swoją ostateczną decyzję co do zasad udzielenia kredytu, nie podlegającą renegocjacji.

W powyższym zakresie Sąd uznał też za wiarygodne zeznania św. H. M., pracownicy (...) Bank, która analizowała wniosek pozwanej spółki.

Brak było podstaw do przyjęcia poglądu pozwanej, że oferta przedstawiona przez bank za pośrednictwem powódki nie została zaakceptowana przez (...) S.A. i że nie pozwalała tym samym uznać, iż strona pozwana była zdecydowana, żeby złożyć w jej imieniu wniosek kredytowy do wskazanego wyżej Banku.

Co się tyczy kwestii - jak strony rozumiały zawarte w § 5 ust. 4 przedmiotowej umowy słowo „wniosek” w kontekście użytego tam zwrotu, o wyrażeniu (przez pozwaną) gotowości złożenia takiego dokumentu w danym banku, to przesłuchany za stronę pozwaną wiceprezes zarządu (...) S.A. - J. B. (1) wyjaśnił, że chodziło tu o wniosek kredytowy, który niewątpliwie został złożony.

Bezsporną w sprawie jest okoliczność, że do zawarcia umowy z (...) Bank S.A. nie doszło, ale taki przebieg zdarzeń był wynikiem niezależnej decyzji pozwanej, spowodowanej prawdopodobnie uzyskaniem kredytowania od innego podmiotu, a nie okolicznościami obciążającymi powódkę.

Taki stan rzeczy uprawniał spółkę (...) do uzyskania od pozwanej 50% wynagrodzenia przewidzianego dla niej, w sytuacji gdyby doszło do podpisania umowy kredytowej, czyli połowy 1% kwoty przyznanego klientowi przez bank kredytu w wysokości 19.099.000 zł, co daje, ostatecznie kwotę 95.495 zł.

Powyzsza suma powinna być zostać zapłacona powódce w terminie do dnia 22 października 2013 r., która to data została wskazana w wystawionym przez tę stronę rachunku z dnia 16 października 2013 r.

Wobec odmowy uregulowania tej należności należało zasądzić kwotę 95.495 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2013 r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Okręgowy oparł na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, przewidzianej w art. 98 k.p.c.

W złożonej od tego wyroku apelacji, skierowanej przeciwko całemu rozstrzygnięciu Sądu I instancji strona pozwana zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskutek naruszenia przepisów, które mogły mieć wpływ na wynik postępowania, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny:

a) z uwagi na przyjęcie, że literalna treść umowy pośrednictwa oraz twierdzenia A. C. i A. B. reprezentujących powoda uzasadniają konstatację, że warunkiem nabycia przez powoda prawa do wynagrodzenia nie było uzyskanie przez

powoda korzystniejszej oferty kredytowej niż te, które pozwany uzyska w (...) Banku S.A. oraz (...) S.A., podczas gdy wniosek przeciwny można wyprowadzić z twierdzeń Członków Zarządu powodowej Spółki, e - maila Członka Zarządu powodowej Spółki - A. B. z dnia 23 maja 2013 r. oraz z twierdzeń Wiceprezesa Zarządu pozwanego,

b) z uwagi na przyjęcie, że wypełnienie przez pozwaną „Wniosku o kredyt inwestycyjny”, dokumentu „Informacje na temat funkcjonowania wnioskodawcy przedsiębiorcy prowadzącego pełną sprawozdawczość” oraz udzielenie pełnomocnictwa powodowi stanowiło wyraz zaakceptowania przez pozwanego oferty uzyskanej przez powoda od (...) Bank S.A., podczas gdy z zeznań świadka H. M., twierdzeń Wiceprezesa Zarządu pozwanej Spółki oraz korespondencji e-mailowej z dnia 7 czerwca 2013 r. i z dnia 2 września 2013r. wynika, że procedowanie kredytu jest postępowaniem złożonym i długotrwałym, a dokumentem określającym istotne postanowienia umowy kredytowej i stanowiącym ofertę banku, która powinna sposób wyraźny być przyjęta przez pozwanego, była promesa z dnia 10 września 2013 r. i tym samym przyjęcie oferty nie może być wywodzone z czynności konkludentnych oraz działań przed otrzymaniem przez pozwaną promesy,

c) z uwagi na przyjęcie, że zostały spełnione kumulatywne przesłanki do wypłaty wynagrodzenia powodowi, podczas gdy z twierdzeń Wiceprezesa pozwanej Spółki, pisma pozwanego z dnia 11 października 2013 r. wynika, że oferta (...) Banku S.A. nigdy nie została przez pozwanego zaakceptowana, co stanowiło - obok wyrażenia przez pozwanego gotowości do złożenia wniosku w danym banku - warunek sine qua non wypłaty wynagrodzenia powodowi.

2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez:

a) przyjęcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że bez znaczenia dla sprawy pozostawała treść stosunków prawnych i faktycznych łączących pozwaną z (...) Bank S.A. oraz (...) S.A., mimo, że zbadanie tych okoliczności miało kluczowe znaczenie dla interpretacji postanowień kontraktu dotyczących wynagrodzenia dla powoda,

b) zaniechanie przeprowadzenia dowodu z korespondencji e-mailowej z P. B. z (...) Bank S.A. w sprawie przepływów finansowych, negatywnej decyzji kredytowej (...) Bank S.A. na okoliczność, że przepływy finansowe są standardowym dokumentem przedkładanym wraz z wnioskiem o kredyt przez kredytobiorcę i nawet uzgodnienie przepływów finansowych z bankiem nie gwarantuje otrzymania od banku oferty zawarcia umowy kredytowej, co z kolei potwierdza tezę, że zaakceptowanie przez bank przepływów finansowych pozwanego nie stanowi oferty banku udzielenia kredytu,

c) zaniechanie przeprowadzenia dowodu z wniosku kredytowego złożonego do (...) Bank S.A. z dnia 30 kwietnia 2013 r., promesy kredytowej z dnia 28 czerwca 2013 r., umowy kredytowej z dnia 5 listopada 2013 r. oraz wniosku kredytowego złożonego do (...) S.A. z dnia 14 czerwca 2013 r. i wstępnej decyzji kredytowej z dnia 18 listopada 2013 r. na okoliczność ich treści, a w szczególności składania przez pozwanego wniosków kredytowych, podpisania umowy kredytowej z (...) Bank S.A.,

d) zaniechanie przeprowadzenia dowodu ze- maila A. B. z dnia 23 maja i 24 maja 2013 r. oraz z e-maila Wiceprezesa Zarządu pozwanego z dnia 24 maja 2013 r. na okoliczność świadomości powoda, że powód ma uzyskać dla pozwanego kredyt korzystniejszy niż w (...) Bank S.A. oraz w (...) S.A., braku akceptacji przez pozwaną oferty (...) Bank S.A. i procedowania umowy kredytu poprzez przesyłanie powodowi przez pozwanego kolejnych dokumentów.

3. naruszenie innych przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 236 k.p.c. w zw. 224 § 1 k.p.c. i 227 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych w oparciu o dowody zawnioskowane zarówno przez powoda, jak i pozwanego, które nie zostały w formalny sposób dopuszczone i przeprowadzone na rozprawie,

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) przepisu art. 65 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 z późn. zm. zwanej w dalszej części „KC”) poprzez dokonanie błędnej wykładni § 3 ust. 4 umowy o świadczenie usług pośrednictwa kredytowego z dnia 22 maja 2013 r. (dalej jako: „umowa o pośrednictwo”) i przyjęcie przez Sąd, że zobowiązanie powoda do występowania w imieniu pozwanego „do dowolnych banków celem uzyskania jak najkorzystniejszego kredytu, z wyłączeniem (...) Bank S.A. oraz (...) S.A.” oznaczało jedynie ograniczenie zakresu instytucji bankowych, do których miała występować strona powodowa, podczas gdy rzeczywiste intencje stron oraz cel umowy wskazują, że wypłata wynagrodzenia stronie powodowej była uzależniona od uzyskania przez stronę powodową korzystniejszej oferty kredytowej niż zaproponowana przez (...) Bank S.A. i (...).SA.,

b) przepisu art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie, co wyrażało się w przyjęciu, że umowa pośrednictwa stanowi zobowiązanie starannego działania, podczas gdy wynagrodzenie powodowi należało się wyłącznie w przypadku doprowadzenia do zawarcia umowy kredytowej ze wskazanym bankiem i wyjątkowo, gdy do zawarcia umowy nie dojdzie z przyczyn leżących po stronie klienta (pozwanego), ale po ziszczeniu się łącznie obu przesłanek: wcześniejszej akceptacji oferty banku i złożeniu wniosku o zawarcie umowy kredytowej, co każe kwalifikować zawartą między stronami umowę jako sui generis umowę rezultatu.

Powołując się na przytoczone wyżej zarzuty pozwany wnosił o:

1) zmianę wyroku w części zaskarżonej i oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych,

2) ewentualnie na wypadek gdyby Sąd nie podzielił wniosku sformułowanego w pkt 1) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Ponadto wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu:

1) z korespondencji e-mailowej z P. B. z (...) Bank S.A. w sprawie przepływów finansowych, negatywnej decyzji kredytowej (...) Bank S.A. na okoliczność, że przepływy finansowe są standardowym dokumentem przedkładanym wraz z wnioskiem o kredyt, nie stanowią oferty banku, a nawet uzgodnienie przepływów finansowych z bankiem nie gwarantuje otrzymania od banku oferty zawarcia umowy kredytowej, co z kolei potwierdza tezę, że zaakceptowanie przez bank przepływów finansowych nie stanowi oferty banku udzielenia kredytu,

2) z wniosku kredytowego złożonego do (...) Bank S.A. z dnia 30 kwietnia 2013 r., promesy kredytowej z dnia 28 czerwca 2013 r., umowy kredytowej z dnia 5 listopada 2013 r. oraz wniosku kredytowego złożonego do (...) S.A. z dnia 14 czerwca 2013 r. i wstępnej decyzji kredytowej z dnia 18 listopada 2013 r. na okoliczność ich treści, a w szczególności składania przez pozwanego wniosków kredytowych, podpisania umowy kredytowej z (...) Bank S.A.,

3) ze - maila A. B. z dnia 23 maja i 24 maja 2013 r. oraz z e-maila Wiceprezesa Zarządu pozwanego z dnia 24 maja 2013 r. na okoliczność świadomości powoda, że powód ma uzyskać dla pozwanego kredyt korzystniejszy niż w (...) Bank S.A. oraz w (...) S.A, braku akceptacji przez pozwaną oferty (...) Bank S.A. i procedowania umowy kredytu poprzez przesyłanie powodowi przez pozwanego kolejnych dokumentów.

Strona powodowa wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie od skarżącego, na jej zasz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie mogła odnieść zamierzonych skutków prawnych.

W pierwszej kolejności nie sposób podzielić zarzutu skarżącego jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny zebranych w sprawie dowodów uznając, iż zawarte w umowie zapisy

nie wymagały uzyskania przez powoda korzystniejszych warunków oferty kredytowej od tych, które mogły zaoferować dwa banki, tj. (...) S.A., (...).

W pełni prawidłowe było oparcie się Sądu Okręgowego na literalnej wykładni postanowień łączącej strony umowy, gdzie w § 3 pkt 4 wyraźnie zaznaczono, że powód będzie mógł występować, w imieniu pozwanego, do dowolnych banków z wyłączeniem dwóch w.w. Banków w celu uzyskania jak najkorzystniejszego kredytu.

Powyższego poglądu nie zmienia fakt niedopuszczenia dowodu z powoływanej w apelacji korespondencji mailowej z dnia 23 maja 2013 r i 24 maja pomiędzy A. B., a wiceprezesem pozwanej spółki (...).

W zawartej między stronami umowie z dnia 22 maja 2013 r. znalazło się w § 7 ust. 4 wyraźne zastrzeżenie, że jakakolwiek zmiana jej treści może być dokonana wyłącznie w formie pisemnej, pod rygorem nieważności.

Tymczasem pozwany dążył do tego, aby w sposób jednostronny nadać zapisowi z § 3 pkt 4 umowy diametralnie odmienne znaczenie poprzez nałożenie na powódkę wymogu, aby przy wyborze ofert kredytowych banków (z ustalonej listy) miała również na uwadze propozycje pochodzące od banków: (...) i (...).

W żadnym też razie nie sposób zgodzić się z argumentacją pozwanego jakoby wystawiona przez (...) Bank promesa z dnia 10 września 2013 r. była ofertą, w oparciu o którą można było dopiero negocjować warunki umowy kredytowej.

Z zeznań świadka H. M. jednoznacznie wynika, że tzw. promesa z dnia 10 września 2013 r. (k. 36-39 a.s.) oznaczała ostateczną decyzję kredytową nie podlegającą negocjacji.

Natomiast okoliczność, że przed podpisaniem umowy kredytowej można wnioskować o zmianę pewnych jej warunków (zawartych w promesie), nie oznacza, że należy przypisać tej promesie cechy oferty, o której jest mowa w § 5 pkt 4 umowy.

Skarżący powołuje się na mail wysłany w dniu 2 września 2013 r. przez A. B. do pozwanej spółki (k. 101 a.s.), ale z treści tego dokumentu również nie sposób wywnioskować, że (...) Bank przedstawi ofertę kredytową, a wręcz przeciwnie - ma to być decyzja o przyznaniu kredytu.

Z kolei podnoszona w apelacji okoliczność, że procedowanie kredytu jest procesem złożonym oraz, że może ono ostatecznie nie zakończyć się wydaniem pozytywnej decyzji (co w tej sprawie nie miało miejsca) nie oznacza, iż powód nie spełnił warunków do uzyskania wynagrodzenia za zrealizowane czynności w wysokości określonej w § 5 st. 4 umowy.

Słusznie Sąd Okręgowy wskazał, że za ofertę kredytową banku w rozumieniu § 5 pkt 4 umowy należało uznać przedstawione przez (...) Bank wyliczenia przepływów finansowych i proponowane raty kredytu, z dnia 7 czerwca 2013 r.

Odmienne w tej mierze stanowisko pozwanego pozostaje w sprzeczności z faktem udzielenia powódcie w dniu 14 czerwca 2013 r. pełnomocnictwa upoważniającego ją do złożenia w (...) Bank S.A. wniosku o udzielenie kredytu inwestycyjnego.

W trakcie przesłuchania stron Sąd Okręgowy dociekał, co należy rozumieć przez zwrot o „wyrażeniu gotowości do złożenia wniosku w danym banku”, zawarty w § 5 pkt 4 umowy.

Z zeznania wiceprezesa pozwanej spółki - J. B. wynika, że chodziło tu o wniosek kredytowy (nagranie zeznania J. B. - 01h 17 min. 37 sek.).

Skoro więc doszło za wiedzą i zgodą pozwanej do złożenia przez powódkę takiego wniosku do wskazanego wyżej Banku, to logicznym jest stwierdzenie, że musiało to zostać poprzedzone zaakceptowaniem przez pozwaną przedłożonej jej wcześniej oferty.

Bez znaczenia dla wyniku niniejszej sprawy jest podnoszona przez pozwaną okoliczność, że w tym samym okresie czasu spółka (...) S.A. podjęła na własną rękę starania o uzyskaniu kredytu w dwóch bankach ((...) S.A. (...) Bank S.A.), ponieważ powódka nie była zobligowana do tego, żeby uzyskać korzystniejsze warunki kredytowe w stosunku do proponowanych przez te dwa banki.

Fakt, że pozwana spółka, w ostateczny wyniku zdecydowała się zawrzeć umowę kredytową z (...) Bank S.A. w żaden sposób nie wpływa na ocenę zasadności niniejszego powództwa.

Z tych względów bezzasadny był zarzut naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez odmowę dopuszczenia dowodu z wniosku kredytowego złożonego do (...) Banku S.A. z dnia 30 kwietnia 2013 r., wniosku kredytowego złożonego do (...) S.A. (...) z dnia 14 czerwca 2013 r., promesy kredytowej z (...) Bank S.A. z dnia 28 czerwca 2013 r. i wstępnej decyzji kredytowej (...) S.A. z dnia 18 listopada, na okoliczność składania przez pozwanego wnioskowa kredytowych do tych

banków, gdyż powyższe dowody nie dotyczyły faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Również wnioskowany przez pozwanego dowód z korespondencji mailowej prowadzonej przez pracownika (...) Bank z J. B. (1) w 2012 r. na okoliczność dotyczącą znaczenia przepływów finansowych nie pozostawał w związku z procedurą ubiegania się o kredyt inwestycyjny przewidzianą w łączącej strony umowie i nie mógł przyczynić się do wyjaśnienia spornych kwestii.

Brak zatem było podstaw, aby dopuścić te dowody, pominięte przez Sąd Okręgowy, w postępowaniu apelacyjnym.

Z kolei zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 236 k.p.c. poprzez niewydanie postanowień o dopuszczeniu pewnych dowodów, na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia faktyczne nie stanowią tak istotnego uchybienia, które mogłoby wpływać na wynik sprawy.

Powoływane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokumenty były stronom znane i zarówno powódka jak i pozwana zajmowały wobec nich swoje stanowiska.

Gdy natomiast chodzi o brak postanowień oddalających te dowody, o których dopuszczenie i przeprowadzenie wnioskował skarżący, co uniemożliwiało mu złożenie zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., to jak już była o tym mowa, nie miały one istotnego znaczenia w sprawie i również w tym przypadku naruszenie przepisów procedury nie pozwalało samo przez się wzruszyć zaskarżonego orzeczenia.

Wobec dokonania przez Sąd Okręgowy prawidłowych ustaleń faktycznych nie mógł ostać się również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. co do wykładni postanowienia zawartego w § 3 ust. 4 łączącej strony umowy pośrednictwa kredytowego.

Nie sposób bowiem w żadnym wypadku podzielić tezy skarżącego, jakoby rzeczywistym zamiarem stron, celem umowy było uzależnienie uzyskania przez powódkę korzystniejszej oferty kredytowej niż zaproponowane przez (...) Bank S.A. i (...) S.A.

Należy raz jeszcze podkreślić, że priorytetowe znaczenie ma tu wykładnia językowa umowy, zawartej między dwoma przedsiębiorcami.

Nie ma również racji skarżący zarzucając Sądowi Okręgowemu wadliwe zakwalifikowanie łączącej strony umowy jako umowy o świadczenie usług (art. 750 k.p.c.), do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Pogląd strony pozwanej, że chodzi tu o quas umowę rezultatu byłby uzasadniony gdyby przewidziane dla powódki wynagrodzenie było przewidziane wyłącznie w razie doprowadzenia do podpisania umowy kredytowej.

Natomiast postanowienia tej umowy przewidywały również płatność na rzecz powódki za przeprowadzenie określonego zestawu czynności w toku realizacji procedury ubiegania się o kredyt, co nie musiało oznaczać, że zakończy się ona w sposób satysfakcjonujący dla strony pozwanej.

Poza tym rozważania co do kwalifikacji prawnej łączącej strony umowy mają irrelevantny charakter w sytuacji, gdy strona powodowa ubiegała się tylko o część wynagrodzenia, jakie by jej przysługiwało gdyby pozwany wskutek jej starań zawarł umowę z (...) Bank S.A.

Objęte pozwem żądanie było przewidziane w § 5 ust. 4 umowy i powódka spełniła przewidziane tam warunki do jego uzyskania.

Reasumując, Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy oraz ich ocenę prawną i w rezultacie wniesioną apelację należało oddalić z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto, zgodnie z art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c.